

LETNÍ DOVOLENÁ

A woman is silhouetted against a dramatic sunset sky, sitting on a beach with a wire suitcase. The sky is filled with dark, heavy clouds, and the sun is low on the horizon, creating a bright glow. A single bird is seen flying in the sky.

JANA GELTNEROVÁ

LETNÍ
DOVOLENÁ

Jana Geltnerová

K této povídce mě inspirovala dlouhá, téměř dvouměsíční dovolená. Teplé letní počasí a procházky podél břehu jezera. Děj i postavy tohoto příběhu jsou smyšlené.

KAPITOLA 1

Miluji léto! Konečně jsem se dočkala. A nemám ho ráda jen pro každoroční dovolenou u moře, ale i pro jeho živost a barvy. Tráva je zelenější, ptáci zpívají veseleji a celkově se život zlepšil.

Zrovna relaxuji na pláži. Říkám tomu pláž, ale je to spíš zátoka. Kupodivu tu téměř nikdo není. Možná je na vině dnešní chladnější počasí. Snesu i mikinu, ale vůbec mi to nevadí. Nepotřebuji se koupat a smažit na slunci. Stačí mi knížka, lehátko a natažené nohy. Jak já to miluji!

Něco mě tu ale přeci jen ruší. Kousek ode mě je slečna, co hlasitě telefonuje. Nechápu, že s tím nemůže jít někam dál. Už telefonuje dobrou půlhodinku a pořád se s někým anglicky dohaduje. Mohla by být trochu ohleduplnější. Snažím se tvářit, že to nevnímám, ale ve skutečnosti mi to vadí, a dost. Čtu tuto stránku už potřetí a vůbec se nesoustředím. Jen po textu sjíždím očima. Zaklapnu knížku a hlasitě vzdychnu. Nemá to smysl! Jenže přece nebudu jako ty staré ježibaby, co jim všechno leze na nervy. Dávám si za úkol se na slečnu nepodívat, aby si nevšimla mé rozhořčenosti. Nedá mi to a stejně na ni pohlédnu. Naše oči se setkaly, nevím jak dlouho, ale sledovala mě. Odvrátím pohled a nutím se koukat jinam, jako že je všechno, jak má být, ale opět se neubráním a pohlédnu jejím směrem. Tentokrát má pohled skloněný a oprašuje písek z holení. Konečně nastal okamžik, kdy si ji mohu nenápadně prohlédnout.

Leží na plážové dece, v jednom rohu tašku, v druhém boty. Její kraťasy pod kolena jsou něčím zvláštní. Na první pohled nevím, čím, ale jak si ji teď tak prohlížím, už vím. Jsou pánské. Sjedou k vršku. Dámská mikina s kapucí. Nic neobvyklého. Znovu si prohlížím její kraťasy, ale přistihnu se, že se spíše dívám na tvar jejích nohou. Slečna se zdá být menšího vzrůstu, ale zato roztomilá. Má delší, tmavé vlasy sahající na ramena. Drobný obličej a výrazně vykrojené rty. Nemůžu si pomoci, pořád po ní házím očkem.

Všimla si, že ji sleduji. Nerozumím tomu, co říká do telefonu, protože moje angličtina je vážně příšerná. Zhluboka se nadechnu a odvrátím pohled. Otevřu knížku a snažím se najít poslední řádek, kterému jsem rozuměla. Najednou je tu zase ticho, telefonát skončil. Podívám se tím směrem, slečna balí věci a sbírá se k odchodu. Právě je v předklonu a špulí mým směrem zadek. Jsem tím pohledem trochu konsternovaná a už mi ty kraťasy pánské nepřijdou ani trochu. Ne, když je v nich něco takového. Lidí, tedy konkrétně žen, ze kterých by si člověk sedl na zadek, okolo v životě opravdu moc neprojde. Nějak ke mně nikdo nepasuje, nebo spíš já k nikomu. Asi jsem moc náročná a vybíravá, přestože jsem dlouho nikoho neměla.

Tak jo, stále jí zírám na pozadí, a právě mě při tom přistihla. Myslím, že mi hoří obličej, takhle trapně jsem se necítila ani nepamatuji. Vůbec nechápu, kde jsem v sobě našla tu drzost, dívat se jí na něj takovou dobu. Možná zjištění, že je cizinka. Vědomí, že mi prakticky nic nehrozí, protože ani nadávkám v angličtině nerozumím, mě prostě nějak osvobodily od stydlivosti. Cítím, jak mě pálí obličej. Musím být celá rudá, protože slečna se hned po tom, co

mě přistihla, jak jí koukám na pozadí, zvedla a došla k mému lehátku. Teď stojí přede mnou a dívá se na mě. Chtěla bych říct, že se omlouvám, ale nemůžu ze sebe dostat ani slovo. A i ona jen stojí a mlčky mě pozoruje. Její pohled nenaznačuje naštvání, spíš pátravý pohled. Přelétne pohledem knížku, jako by chtěla vědět, co čtu. Myslím, že Skoč oběma nohama zatím nebyla přeložena do jiných jazyků, tak jí tato česká lesbická literatura asi moc neřekne. Cítím se neskutečně trapně.

Její pohled zůstal viset u obrázku slepice, s podprsenkou na krku. Usmála se na mě, zašátrala v tašce a nahnula se k mému lehátku. Položila mi plechovku limonády na okraj dřevěné područky a mrkla na mě. Můj vytřeštěný pohled a otevřená pusa, byly signálem že nevím, jak reagovat. Přišla mi najednou tak kouzelná, ale současně děsivá a drzá. Slečna se stáhla a odešla pryč z pláže.

Zůstala jsem tu sama s cizí plechovkou limonády. Pořád jsem trochu konsternovaná a přemýšlím nad tím, co se tu vlastně stalo. Kdo by předpokládal, že v Chorvatsku na pláži poznáte cizinku, která se vám bude líbit. Prohlížím si plechovku. Předpokládám, že to je limonáda. Na obalu se píše ice Tea. Takže ledový čaj. Jak nad tím, tak přemýšlím, přijde mi ta plechovka povědomá. Už jsem ji viděla. Ano, dnes u snídaně, kde byl švédský stůl. Že by byla slečna ze stejného hotelu? Musela by to být obrovská náhoda, ale přesto ve mně vzplane jiskřička naděje.

Zbytek odpoledne mi vyplnilo, lenošení, pospávání a čtení.

Na hotel se vracím až těsně před večeří. Stihnu si dát akorát rychlou sprchu a vydám se dolů do restaurace.

Když mím recepci, zaslechnu povědomý hlas. Otočím se a spatřím ji stát u pultíku něco anglicky drmolit do telefonu. Ona tu pracuje? Však stojí za pultem recepce, tak asi ano. Nevím, jak popsat ten pocit, že ji opět vidím.

Na jednu stranu mám radost, že tu je, ale i posmutním. Protože je zaměstnanec, a nemůžu ji tak třeba pozvat na kafe. Ale stejně, co by z toho asi tak mohlo být. Nic. Každá jsme z jiné země. A vůbec, co já vím, jestli je také lesba. I když ten její úsměv, pohled a pánské kraťasy... Mimochodem, má je pořád na sobě, což je divné. I tu mikinu. Měla by být v pracovním. Přemýšlím, jestli se mám u ní přihlásit a poděkovat za limonádu, ale stojí ke mně zády a nevidí mě. Nestojí úplně uprostřed pultíku, ale u jeho okraje, kde je telefon. Dostanu nápad.

Vběhnu do restaurace a zamířím rovnou k malému baru na konci. Koupím plechovku limonády a cestou zpět k recepci si hledám v telefonním překladači, jak se řekne – děkuji za čaj. A taky hledám – omlouvám se za své chování. A ještě zběžně pár slov. Samozřejmě, že omluvit se a poděkovat zvládám, ale se zapnutým překladačem se budu cítit jistější. Stále telefonuje, ale jen drží sluchátko a potichu vyčkává. Přijdu blíž. Připadá mi trochu smutná. Pomalu se přiblížím na dosah a jemně jí položím ruku na rameno. Vyděšeně se otočí.

„Excuse me for that and thank you for the tea,“ vysoukám ze sebe předem připravenou frázi a položím před ni na pultík plechovku limonády.

Slečna najednou neví, jak reagovat, zdá se být zaskočená a ve tváři opravdu smutná. Překvapí mě její vyděšený pohled, a tak se pokusím ještě o věty: „Are you okay? Can I help you?“

Vůbec nevím, jestli jsem to řekla správně, protože na mě pořád hledí tak zvláště. Vtom se na druhém konci sluchátka ozve hlas a ona začne zase mumlat něco, čemu nerozumím. Pochopím, že jdu nevhod a otočím se k odchodu, když v tom mě chytne za ruku a sevře ji. Zastavím se a vrátím pohled k ní. Nepouští mě, jen mě drží a pokračuje v rozhovoru. Pochopila jsem, že chce, abych počkala. Tak stojím a prohlížím si ji. Dívá se mi přímo do očí, a přitom něco řeší. Pohledem jsem sklouzla k ruce, za kterou mě drží. Svírá mě tak jemně až mi běhá mráz po zádech. Jsem vděčná, za polstrovanou podprsenku, která naštěstí kryje mé náhlé rozrušení.

Jo, tak její poslední větě jsem rozuměla. Poděkovala a řekla, že se uvidí zítra. Položila sluchátko, načež se mnou ztratila na pár vteřin oční kontakt. Hned se ale vrátila k mé tváři a pokusila se o úsměv. Stále mě držela za ruku a já začala být opravdu zvědavá, co z toho bude. Neříkala nic, jen se usmívala a já se ztrácela v jejích očích. Chvěla se mi kolena i ruka, za kterou mě držela.

„Třeseš se!“ zašeptala a mně spadla čelist.

„Ty mluvíš česky?“ ptám se jak idiot, a k tomu všemu se začínám i potit.

„Ano, jsem z Liberce a ty?“

„Já taky, to není možný! Promiň, já myslela, že tu pracuješ, mluvíš tak perfektně anglicky.“

„Ne, nepracuji, jen se snažím už druhý den vytelefonovat s letištěm ztracené zavazadlo.“

„Tobě ztratili kufr? Takže nemáš, co na sebe? Ježíši, vůbec nevím, co bych v takové situaci dělala. Neumím anglicky ani pípnout.“

„Mně nepřišlo, že bys neuměla, před chvílí jsi hezky mluvila. A ano, tohle mám na sobě už třetí den a jsem fakt zoufalá, už cítím, jak to zavání.“

„Tak pojď se mnou, já tu mám věci dost, určitě ti něco z toho bude,“ řeknu bez přemýšlení a vůbec si neuvědomuji, že mě stále drží za ruku. Nijak jsem se jí nesnažila vymanit a ani ona mě zatím nepustila.

„Jsi moc hodná, ale prý se snad už našel, letěl zpět do Prahy. Bude tu zítra ve čtyři odpoledne. Tak to do té doby nějak už vydržím.“

„To ale přece není problém a do zítra odpoledne je daleko,“ snažím se být milá.

„Večeřela jsi už?“ změní téma. „Ne, akorát jsem se chystala.“

„Vadila by ti společnost?“ zeptá se tak jemně, že mi přeběhne další vlna vzrušení po zádech.

„Budu ráda,“ odpovím a vydám se směrem k restauraci.

Jakmile jsem ale udělala první krok, pustila mou ruku. Už teď to chci vrátit, a ještě chvíli tam s ní stát. Vůbec nevím, co dělám, ale připadám si s ní tak nějak zvláště spojená. Jako bych ji znala odjakživa, a to, jak mě držela za ruku, bylo tak příjemné. Opravdu příjemné.

„Alžběta.“

„Anna,“ odpoví.

Usmívám se na ni. Je mi jasné, že mě čeká neobyčejně zajímavých čtrnáct dní. Už teď to pouto mezi námi cítím tak intenzivně, že se trochu obávám svých reakcí. A že je z Liberce, určitě není náhoda. Musí to být osud.

Sedly jsme si s Annou k jednomu ze zadních stolů a dobře jsme udělaly. Naše večere se neobešla bez hlasitého smíchu. Tak dobře jsem se s nikým dlouho necítila. Vlastně si nevybavuji, jestli jsem se vůbec někdy takto cítila. Sedíme tu spolu sotva pár minut, ale vážně mi připadá, že se známe celý život. Dokonale se doplňujeme. Jsme si v mnoha věcech tak podobné. Ani nejsem plachá, jako tomu obvykle bývá. Když se Anna usměje, doslova ji hltám pohledem. Celou večeri se bavíme a hledíme na sebe jak dvě štěňata. Já fakt nevím, jak to popsat, ale když jsem tu teď s ní, přeji si, aby ta večere nikdy neskončila, jenže už jsou všichni hosté dávno pryč a my jsme tu zůstaly poslední.

„Myslím, že z nás nemají moc velkou radost,“ řekne Anna a naznačí pohledem k personálu, který se kvůli nám drží v pozoru za barem.

„Asi ne, no. Měly bychom jít, ať mohou zavřít,“ odpovím chápavě, ale hned je mi trochu líto, že večer končí.

„A co takhle se jít projít?“ navrhone Anna a mně se rázem rozzáří pohled. „Jsi nádherná, když se usmíváš,“ přidá bez okolků a já věřím tomu, že to myslí vážně.

„To díky tobě!“ řeknu taktéž bez přetvářky a studu.

Usměje se na mě a já se nemůžu nabažit jejích zelených očí. Jsou tak pronikavé. Jsem jimi doslova pohlcena. Vstaneme od stolu a

vyjdeme z hotelové restaurace. Projdeme okolo recepce a vejdemo do nočního vzduchu. Muselo se výrazně oteplít. Je o dost tepleji než v průběhu dne. Podívám se na Annu, vypadá, že o něčem přemýšlí.

„Nějak jsi ztichla, děje se něco? Není ti zima?“ ptám se a dívám se přítom na její holé nohy v kraťasech.

Anna se na mě podívala, zase se tak jemně usmála. „Nic se neděje, vlastně naopak, je mi nádherně,“ odpoví a mně se uleví.

Myslím si, že se cítí podobně jako já. A toto vědomí mě neskutečně těší. Procházíme se v písku a noční obloha je posetá hvězdami.

„To je nádhera,“ pronesu se zakloněnou hlavou.

„Ano, to je!“ přitaká Anna a jemně se otre svou rukou o moji.

Zareaguji instinktivně. Vyhledám její ruku a uchopím ji. Nevidím jí příliš do tváře, ale přísahala bych, že se usmívá. Procházíme dál pláží ruku v ruce a povídáme si o všem možném. Zjistila jsem o Anně pár věcí, ale už dobrých deset minut poslouchám jen povrchově. Nemůžu se zbavit myšlenky na to, jak moc ji chci políbit. Je to ale příliš brzo, vždyť jsme se poznaly teprve dnes. Jenže s ní je všechno tak jiné, tak živé a plné vzrušení. Už jen to, jak se držíme za ruku. Anny vyprávění přeruší tiché zívnutí.

„Jsi už unavená? Měly bychom se vrátit,“ řeknu a nasměřuji nás k hotelu.

„Přiznám se, že trochu ano. V noci jsem toho moc nenaspala. Neumím spát nahá, a jelikož nemám nic jiného než tohle, musela jsem do postele jen tak. Většinu noci jsem se převalovala a přemýšlela, co

budu dělat, jestli se ten kufr nenajde. Kam tady půjdu nakupovat. Nemám ani kartáček na zuby.“

„Dneska spát nahá nebudeš. Něco ti půjčím.“

„No tak to si nejsem jistá, jestli usnu zase z jiných důvodů,“ zasměje se Anna.

Už se blížíme k hotelu a já přemýšlím, jestli ji mám pustit. Udělám to, ale slyším nesouhlasné zamručení. Chytne mě znovu a projdeme recepcí. Míříme k mému pokoji. Jakmile zámek klapne a dveře se otevřou, vtáhnu ji do pokoje.

Stojíme hned za dveřmi, je tu tma. Slyším, jak dýchá. Je ode mě jen pár centimetrů a já vnímám její dech na tváři. Stojíme k sobě čelem a já začínám vnímat intenzivněji její osobitou vůni. Ustoupím o krok vzad a nahmatám vypínač. Obě sykneme bolestí a zakryjeme si před ostrým světlem oči. Když se vzpomatuji, vyndám ze skříně nějaké kousky oblečení, co by se jí mohly hodit.

Anna mě beze slova pozoruje od dveří, ale vypadá to, že ji chvilka po tmě zasáhla více než mě a celou tu situaci ještě rozdýchává.

„Nemyslím, že toho budu potřebovat tolik,“ konečně promluví a já jí věnuji pohled, který říká: „Mlč!“ Nejspíš mi čte myšlenky, protože opravdu zmlkne, až za chvíli se zeptá: „Myslíš, že bych si od tebe mohla půjčit sprcháč a šampon?“

„Samozřejmě, jsou v koupelně.“

„A osušku?“ dodá.

„Osušku?“ trochu nechápu a váhavě ukážu prstem na židli, přes kterou je přehozená.

„Můžu se teda osprchovat?“ zopakuje, když vidí, že jsem její dotaz nepochopila.

„Jako u mě?“ vyděsím se.

„Nechce se mi to tahat sem a tam,“ odpoví, jako by se o nic nejednalo.

Uvědomuji si, že má pravdu.

„Dobře,“ popadnu osušku dojdu k Anně, položím jí ji na rameno. Jakmile uslyším tekoucí vodu, napadne mě zaběhnout dolů do baru. Popadnu klíč a pospíchám do přízemí. Když jsem tam dnes nakukovala, jestli mají pití v plechovce, všimla jsem si drobných věcí, mezi nimiž byly i cestovní zubní kartáčky, takové ty skládací. Nejsou zrovna nejpraktičtější, kýve se to v ruce, ale to je mi teď momentálně naprosto jedno.

Odnáším si jeden modrý kartáček v průhledném blistru. Hned hrdě ťukám na dveře koupelny.

„Dále!“

„Sehnala jsem ti kartáček na zuby,“ vysvětluji, jen co strčím hlavu do koupelny.

Anna vypne vodu a vykoukne ze sprchy: „Vážně? Kde?“

„Dole na baru, všimla jsem si, že je tam mají, když jsem dnes kupovala limču.“

„Jsi úžasná. Vážně, já jsem si jich tam vůbec nevšimla. Zaplatím ti ho.“

„Co blázníš, nic nechci, navíc je moje občanská povinnost pomoci bližnímu svému.“

„Jsi takový hodný človíček.“

Anna se upřímně zasmála a zavřela dveře od sprchy. Po dalších pěti minutách vylezla z koupelny v osušce. Zalapala jsem po dechu, stačil jediný pohled na rýhu poprsí nad koncem osušky a fakt, že stojí téměř nahá v mém pokoji. Všimla si, jak mi vyrazila dech, a vypadalo to, že jí to udělalo dobře. Sedla jsem si na postel, protože jsem si nebyla jistá, jestli se mi nepodlomí kolena.

„Promiň, jestli jsem tě šokovala, ale nechtěla jsem se oblékat zpět do toho propoceneného oblečení.“

„No, jistě, samozřejmě,“ skoro jsem koktala.

Bože, je tak nádherná. Sledovala jsem ji a myslela, že přestanu dýchat. Nikdy jsem necítila takové nutkání se někoho dotknout. Jestli se přiblíží ještě o centimetr, nejsem si jistá, jestli se dokážu kontrolovat. Stála už téměř u postele, na které jsem seděla.

„Jsi tak nádherná. Nechám ti prostor se obléknout, jdu si dát taky sprchu. Počkáš tu na mě?“ můj hlas zněl nejistě, ale Anna s úsměvem přikývla.

Popadla jsem své noční triko a zmizela za dveřmi koupelny. Trvalo mi to jen chvíli. Problém je v tom, že nemám osušku. Pootevřu dveře a vystrčím jen hlavu. Voda mi kape z čela rovnou na koberec. Spatřím Annu, jak sedí na židli u do široka otevřeného okna zabalená v mé dece.

„Prosím, moc prosím, podala bys mi osušku?“ kňouravě zaskřehotám, je mi zima a trapně.

Vyskočí jak na jehlách a popadne osušku, která visí přes opěradlo druhé židle. „Omlouvám se ti, nedošlo mi to,“ řekne a už se žene ke dveřím.

Když mě spatří celou mokrou, zarazí se. Nejprve se na mě jen tak podívá, ale osušku mi nepodá. Místo toho mi s ní otře obličej. „Myslím, že to mi stačit nebude,“ upřímně se zasmějí, vezmu od ní osušku a zmizím za dveřmi koupelny. Konečně jsem hotová, ale je mi vážně najednou docela zima. Anna už nesedí u okna, ale čeká s dekou na ramenou kousek od koupelny.

„Vypadáš, že někam jdeš,“ řeknu vesele, ale hned mi dojde, proč tam čekala.

Došla až těsně ke mně, sundala si deku a přehodila ji přes moje ramena. Myslím, že jsem opět přimrzla. Stojí tak blízko, že cítím její horký dech. Sálání tepla z jejího těla mě připravilo o řeč. Chvilku mi trvá, než mi dojde, že i jí byla zima. Nadzvednu jeden cíp deky a nabídnu jí ho.

„Měla bych jít do svého pokoje, je už opravdu pozdě,“ šeptá, ale vidím, že se jí nikam nechce.

Ani mně se ta představa nelíbí, ale jak by to vypadalo. Svráštím obočí na náznak, že je mi to líto a našpulím pusku, jako že chápu. Pohladila mě po tváři. Dívám se jí do očí a neucuknu. Oči jí planou a já se v nich snažím číst.

„Budu upřímná, už teď se mi stýská.“

Její hlas zní upřímně, že jí věřím každou hlásku. Přitáhnu si její ruku k ústům a políbím ji na hřbet.

„Tak nikam nechod'. Zůstaň tu. Víím, že to zní šíleně, nikdy jsem nic takového neudělala, ale taky nechci, abys odešla. Však tu můžeš jen zůstat, nic se nestane, prostě si budeme povídat, dokud neusneme.“

„Ale máš tu jen jednu deku a jedno lůžko. Co kdybychom teda šly do mého pokoje? Je jen pár dveří od tvého. Mám tam manželskou postel i dvě deky,“ navrhne Anna. Chvilku nad tím přemýšlím.

„Dobře, ale to půjdeme jako takhle?“ ukazují na naše spací oblečení.

„Všude je už dávno mrtvo,“ usměje se na mě, a než stihnu cokoliv dalšího namítnout, táhne mě ke dveřím.

Odhodím deku na postel a nechám se odvést prázdnou chodbou k jejímu pokoji. Jen co do něj vkročíme, zamkne za námi. Ani se nezdržuje rozsvěcením a po paměti míří k postelím. Vlastně jsem ráda, že nerozsvítila, připadala bych si dost trapně a nevěděla, co mám dělat. Takhle je to mnohem jednodušší, nemůžu dělat nic jiné než ji následovat. Když už jsme u postele a já vidím, jak se do ní Anna souká a za ruku mě táhne k sobě, nezaváhám. Je mi chladno a ráda se zachumlám. Venku je nejméně dvacet stupňů a mně je zima. Asi to bude únavou. Konečně se zabalím do deky a na nočním stole vedle postele se rozblíká malé tlumené světlo. Anna rozsvítila lampičku, aby na mě viděla. Mám deku až pod bradu a schované obě ruce.

„Je ti zima, vid’?“ zašeptá.

„Hm.“

Natočím se na bok, abych jí viděla do tváře. Hledíme si do očí tak dlouho, až se vpjíme pohledem. Kéž by byla oceán a já se v ní mohla utopit. Její nádherné zelené oči mě tolik lákají, že nechci myslet na nic jiného. Konečně jsem se trochu zahřála. Začínají jí padat oči. Sama jsem unavená. Bude už hodně pozdě, nebo naopak brzy ráno. Natáhnu se přes ni k lampičce a zhasnu. Usnuly jsme.

KAPITOLA 2

Venku je trochu světla. Nevím, jak dlouho jsem spala, asi moc dlouho ne, ale cítím se opravdu odpočatá. Vlastně se mi celou noc odehrával můj předešlý den stále dokola. Setkání s Annou, společná večeře, procházka, usínání vedle ní. Otevřu oči, abych se přesvědčila, že to nebyl jen sen, a zjistím, že je už vzhůru. Anna leží na boku a pozoruje mě.

„Dobré ráno,“ zašeptá, natáhne se a odhrne mi vlasy z očí.

„Dobré,“ odpovím s úsměvem. „Krásné probuzení, jsi tady, nebyl to sen.“

Nepřestávám se usmívat. Její ruka mě lechtá ve vlasech a mně je tak příjemně.

„Je ještě brzy, klidně pokračuj ve spánku, budu tady, až se vzbudíš, nikam nezmizím,“ říká.

Anna stále šeptá a mně to připadá tak strašně sexy. Mým tělem projede vlna vzrušení a jsem okamžitě plně probraná. Usměji se trochu potutelně, protože jsem si právě představila, jak se nakloním a líbám ji. Samozřejmě, že to neudělám.

„Neměla bych se vrátit na pokoj? Abys neměla nějaké problémy, že jsem tu nocovala?“

Přemýšlím, jak moc si toho tady asi někdo všímá.

„Nemyslím si, že by to měl být nějaký problém, mám zaplacený dvoulůžák, a i kdyby to někomu vadilo, jsem šťastná, že jsi tu zůstala se mnou. Vážně.“

Aby potvrdila, že to myslí vážně, pohládila mě po vlasech. Další vlna vzrušení mnou prolétla jako zásah elektrickým proudem. Nevím, jak dlouho se dokážu ještě kontrolovat. Anna si kouše spodní ret a myslím, že přemýšlí nad tím samým. Sleduje má ústa. To je snad poprvé, co mi nehledí do očí. I já hypnotizuji její rty, které mírně pootevře a špičkou jazyka navlhčí. Tak jako včera políbím hřbet její ruky a vtisku jí i jeden opravdu horký polibek do dlaně. Na to se Anna už neudrží a překulí se těsně ke mně. Její obličej je tak blízko mého, že se o mě otírá nosem.

Myslím, že tohle nezvládnou, to nedám. Strašně ji chci. Nedokážu se držet jakýchkoli morálních zásad a nadzvednu hlavu tak, abych dosáhla k jejím rtům. Ukradnu si jen tak jeden krátký, ale horký polibek, a rázem mi dojde, že jsem právě otevřela stavidla něčemu, co už nezvládneme zastavit ani jedna. Anna se na mě namáčkla celou váhou svého těla a polibek zopakovala. Jenže tentokrát byl o mnoho delší a hladovější. Vydralo se mi z úst tiché zasténání, a to ji ujistilo o tom, že to rozhodně chceme obě.

Odkulila se ze mě a já ze sebe strhla peřinu, aby nám nic nebránilo. Vklouzla zpět do mého náručí a já nedokážu ani popsat, jak vzrušující to bylo. Chvění v podbříšku z pevně přitisknutých těl, líbajících se rtů a tančících jazyků. Užívala jsem si její dravosti a připadala si jako cukrová vata, co se rozpouští pod jejími ústy. Během pár minut jsme ze sebe rvaly oblečení a oddaly se absolutní rozkoši.

Tohle je rozhodně to nej nečekanější ráno, co jsem dosud zažila. Všechno, co následovalo, byl už jen důkaz toho, že jsem byla bláznivě

zamilovaná. Nikdy v životě jsem se takhle necítila. Bylo to tak, živočišné až mě to děsilo.

Nemám představu, kolik uplynulo času, jsem šťastná a unavená. Ležíme schoulené jedna druhé v náručí. Nikdy jsem nezažila nic intenzivnějšího. Když to tak vezmu, ani jsem nikdy nikoho tolik nechtěla. Vždycky jsem se dokázala kontrolovat a být nad věcí, ale s Annou moje tělo i mysl přepnuly na autopilota. Stále mě líbá do vlasů a hladí po bedrech. Jsme obě tak zpoceně a udýchané. Bože, cítím se tak živá! Anna se vymaní z mého sevření a zamíří do koupelny. V půli cesty ke dveřím se zastaví a otočí.

„Jdeš?“ pobídne mě tak svůdným hlasem, že nedokážu odolat. Nedokázala bych jí odolat, ani kdyby mlčela. Stačilo mi pouze sledovat její ladnou chůzi. Jak se její nahé boky vlnily při každém kroku. Dostává mě každou vteřinou, aniž by se o to musela snažit. Doslova jsem jí propadla.

Okamžitě se vyškrábu na nohy a dvěma obřími kroky ji doženu a pokračujeme do sprchy. Jen co se na nás začne valit proud vody, přitiskne mě Anna tvrdě ke zdi na studené kachličky sprchového koutu. Mírně vyjeknu leknutím, ale probudí se ve mně opět pocit chůze a živočišného pudu. Okamžitě převezmu kontrolu a obrátím naše pozice. Natisknu Annu na zeď a ruce jí zvednu vysoko nad hlavu, kde je držím u zdi. Začnu ji vášnivě líbat a okamžitě se to celé zvrhne v opravdu divoké milování. Chvilími jsem se až bála, že vysklíme dvířka sprchy, ale naštěstí se tak nestalo.

Stojíme v těsném objetí pod proudem vody a těžce oddechujeme.

Mám zavřené oči a snažím se vnímat každyčký kousek jejího nahého těla na mém. Snažím se zapamatovat každou vteřinu, kterou spolu trávíme, protože se začínám opravdu bát toho, co nastane, až nám dovolená skončí. Nevím, co mě to popadlo, ale řeknu jí, ať mě kousne vši silou do ramene. Tázavě se na mě podívá, ale kousne mě. Vyjeknu bolestí, chci tam ten kousanec mít. Chci ho cítit co nejdéle, abych věděla, že je to skutečné. Mám hlavu na jejím rameni. Stojíme tu v objetí tápajíce v budoucnosti. Když se konečně dostaneme ze sprchy, kde jsme nepoužily ani kapku chemikálie, otřeme se a vyčerpané vlezeme zpět do postele. Nemusíme říkat ani slovo, víme, na co ta druhá myslí. Anna si lehne na můj hrudník a pro změnu jsem to nyní já, kdo ji víská rukou ve vlasech. Vložím jí do nich ještě pár polibků, než usnu vyčerpáním.

Když se vzbudím a ucítím její horké tělo na mém, zase mě přepadne chtíč. To už není možné. Nejsem člověk, který by to potřeboval tolikrát, ale ona mě neskutečně přitahuje. Poslouchám, jak spí, a bojím se pohnout, abych ji nevzbudila. Nyní mám trochu času začít přemýšlet. Co se to tu vlastně stalo? Je možné někoho během tak krátké doby milovat? Protože já ji miluji. To je jediná věc, kterou jsem si momentálně jistá. Miluju ji. Chci ji, chci s ní být po zbytek života. Sice toho o ní moc nevím, jen pár věcí, které jsme si povídaly u večere a procházky, ale i tak je to dost na to, abych věděla, že ji moje tělo miluje. Jak reaguje na každý její pohled, dotyk, zvuk nádechu. Ano, i to, jak dýchá a jaké při tom vydává zvuky její nos. Miluju ji. Vážně to říkám zas a znova, jsem si jistá, že je to láska. A když říkám,